

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 30 marca 2015r.

na posiedzeniu w przedmiocie wniosku obrońcy o zasądzenie kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu

p o s t a n o w i ł:

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. B., Kancelaria w W., koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w kwocie:

1. 442 zł 80 gr (czteryście czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem opłaty za sporządzenie opinii o braku podstaw wniosku o wznowienie postępowania,

2. 104 zł 99 gr (sto cztery złote dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE

M. S. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 grudnia 2012 r. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności. Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, ale Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2013 r., wyrok ten utrzymał w mocy.

Skazany w dniu 26 listopada 2014 r. wniósł do Sądu Najwyższego osobiście przez siebie sporządzony wniosek o wznowienie postępowania w tej sprawie i wyznaczenie mu w związku z tym obrońcy z urzędu. Został mu on wyznaczony zarządzeniem z dnia 12 stycznia 2015 r., przy czym obrońcy z urzędu adw. A. B., mocą tego zarządzenia, zlecono zbadanie akt sprawy skazanego i ewentualne sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania lub poinformowanie Sądu Najwyższego, że nie stwierdził podstaw do sporządzenia takiego wniosku. W dniu 11 lutego 2015 r. wpłynęła do Sądu Najwyższego sporządzona przez obrońcę z urzędu opinia w której stwierdził on brak podstaw do wznowienia. Nadto obrońca poinformował Sąd Najwyższy o tym, że odpis tej opinii przesłał skazanemu i jednocześnie wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu, w tym:

- I. opłaty za sporządzenie opinii o braku podstaw wniosku o wznowienie postępowania,
- II. zwrotu niezbędnych wydatków w łącznej kwocie 104 zł 99 gr.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się zasadny.

Nie ulega wątpliwości, że adw. A. B., jako wyznaczonemu obrońcy z urzędu skazanego M. S., przysługuje od Skarbu Państwa wynagrodzenie za sporządzenie wspomnianej opinii o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie skazanego (art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.). Wysokość tego wynagrodzenia należało ustalić stosownie do zasad i przewidzianych stawek określonych treścią § 2 ust. 1 i 2 i § 19 w zw. z § 14 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U z 2013 r., poz.461). Zważywszy na zakres koniecznej do wykonania przez obrońcę pracy, warunkowany tak brakiem obszerności przedmiotowej sprawy, jak i rodzajem podjętych przez niego czynności, nie było powodów do określenia wysokości wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu w oparciu o zastosowanie stawki podwyższonej, o której mowa w § 19 pkt 1 wspomnianego rozporządzenia. W konsekwencji zasądzono opłatę w podstawowej wysokości, powiększoną o stawkę podatku VAT.

Wniosek obrońcy okazał się zasadny także w części dotyczącej zwrotu poniesionych przez niego wydatków. W ocenie Sądu Najwyższego wszystkie wydatki składające się na wnioskowaną kwotę, tj. koszty dojazdu do siedziby Sądu Najwyższego i Sądu Okręgowego, celem zbadania akt sprawy, oraz do Aresztu Śledczego, w którym przebywał skazany, celem uzyskania informacji o ewentualnych okolicznościach uzasadniających wznowienie postępowania, jak również koszty nadania opinii przesyłką listową, należy uznać za wydatki uzasadnione potrzebą świadczenia skazanemu pomocy prawnej w powierzonym obrońcy zakresie. Były to więc wydatki „niezbędne” w rozumieniu § 19 pkt 2 przywołanego wyżej rozporządzenia. Do tych bowiem należą te, które obrońca z urzędu musiał ponieść wykonując zlecone mu czynności w ramach nieopłaconej pomocy prawnej.

Wydatki te zostały też przez obrońcę należycie udokumentowane, w szczególności poprzez załączenie biletów kontrolnych parkometrów i wyliczenie kosztów przejazdu samochodem prywatnym użytkowanym do celów służbowych, stosownie do unormowania art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004 r., poz. 2088) oraz § 2 rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271), który ustala górny pułap kosztów używania pojazdów do celów służbowych pokrywanych przez pracodawcę według stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, który dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm wynosi 0,8358 zł (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 grudnia 2012 r., II AKz 364/12, KZS 2013/4/106). Wprawdzie te wspomniane regulacje prawne nie dotyczą wprost obrońców z urzędu i kosztów przejazdu, które oni ponoszą realizując zleconą im pomoc prawną, niemniej jednak mają do nich zastosowanie, skoro brak jest przepisów wykonawczych, które bezpośrednio - w odniesieniu do tych podmiotów - inaczej regulowałyby należne im, za te przyjazdy, stawki. Tym bardziej w sytuacji bezspornie służbowego charakteru tych wyjazdów oraz zasadnego postulatu opłacania przez Skarb Państwa wyznaczonemu obrońcy z urzędu należnego mu

wynagrodzenia w kwocie w pełni rekompensującej wszystkie poniesione przez niego wydatki, uznane za niezbędne w rozumieniu § 19 pkt 2 cyt. wyżej rozporządzenia (por. St. Zabłocki, Co się komu należy?, *Palestra* 2005, z. 5-6, s. 241).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak wyżej.